

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 32

5. srpna 2012

Cena: 8 Kč

JAK DÁL V CÍRKVI PO PŘIJETÍ ZÁKONA O MAJETKOVÉM VYROVNÁNÍ

ZPRÁVA KOMISE PRO EKONOMICKÉ VYROVNÁNÍ DOPADŮ PO PŘIJETÍ NOVÉHO ZÁKONA A BUDOUCÍ HOSPODÁŘSKÉ ZABEZPEČENÍ CÍRKVE

Církev československá husitská se zrodila před 92 lety 8. 1. 1920. Jedním z hlavních důvodů jejího vzniku byla náboženská a mravní obnova společnosti. Bezmála veškeré pozemky, sbory a kostely, domovy pro seniory, dětské domovy, sociální ústavy a další církevní stavby byly postaveny nebo zakoupeny z příspěvků a darů více než 1 milionu členů Církve československé (husitské), tehdejších občanů Československa, kteří za bezmála 20 let svobodného státu vybudovali místa pro rozvoj duchovního života člověka.

Církev československá husitská se jako druhá největší nekatolická církev v České republice s obtížemi aktivně připravuje na případné navrácení části majetku a případné finanční odškodnění za majetek zabavený církvi v letech 1948 - 1989. Hospodářská situace po případné "odluce" ČČSH od státu, kterou ČČSH neví, bude složitá.

Mladí duchovní pracují dnes za krajně podprůměrný plat. Nastupující duchovní po absolvování Univerzity Karlovy pobírá přibližně 12 tisíc korun hrubého. Dojde-li k ukončení financování církve podle zákona, bude muset církev najít jiné zdroje, aby z navrácené částky vygenerovala dostatek finančních prostředků na budoucí platy duchovních a zabezpečila činnost a provoz církve. Ústřední rada ČČSH v ČR proto zřídila komisi ze zástupců všech pěti českých a moravských diecézí, která od loňského roku připravuje plán pro budoucí hospodářský život církve a jejich členů. Komise Ústřední rady v ČR složená ze všech zástupců diecézí z celé Čes-

ké republiky přijala na svých třech dosavadních zasedáních tyto principy případné správy finančních prostředků ČČSH v ČR:

A) Finanční prostředky navrácené investiční částky doporučuje komise rozdělit do tří základních oblastí:

1. Zhodnocení vlastního majetku (metoda práce: Vytipování vhodných oprav a zhodnocení majetku církve. Rekonstrukce a opravy církevního majetku mohou v budoucnu přinést nové finanční prostředky z nájmu, např. půdní vestavby, opravy bytů a domů ad. – hrubý předpoklad zisku 3 - 5 %)

2. Záměry pro zhodnocení finanční částky na základě podaných projektů církve (metoda práce: Církev na základě naplnění svého poslání vybuduje a bude provozovat vlastní projekty /viz Ústředí sociální práce ve 30. letech/ sociálních domů, domů pro seniory, kontaktních center, mateřských škol ad. (dobrým příkladem může být Betanie, Horizont ad. – hrubý konzervativní předpoklad zisku z investovaných částek 0 - 5 %)

3. Konzervativní správa finančních prostředků (Církev bude investovat do konzervativních finančních komodit – hrubý předpoklad zisku do 2 %)

Komerční investování a budování vlastních provozů

Komise navrhuje finanční prostředky rozdělit na jednotlivé diecéze a Ústřední radu ČČSH v ČR (multikritérium: počty duchovních, počty členů církve, dostupnost ad.). Diecéze bu-

Dokončení na str. 3

Ve dnech 14.-18. června se konala konference žen tří zemí (evangeliček ze Saska, Polska a sester z naší církve) v Brně na Lipově. V příjemném – téměř rodinném – společenství se 19 účastnic zamýšlelo nad textem z 1. kapitoly Skutků apoštolských na téma „Budete mi svědky – misie“. Sestry si vzájemně sloužily pobožnostmi i různými typy zamýšlení (meditace, netradiční biblická hodina, internetová prezentace). Navštívily Domov důstojného stáří v Brně-Maloměřicích, prožily a spolusloužily nedělní bohoslužbu v dřevěném kostelíku v Blansku, navštívily bratra biskupa Šanderu v Kuřimě a s velkým zájmem si prohlédly Památník Bible kralické v Kralicích. Mezi milé hosty patřily sestra farářka Hedvika Zimmermannová s prezentací Ženy v historii, sestra biskupka Jana Šilerová se svou přednáškou o médiích a sestry z Brněnské tiskové misie. Krásné keramické plakety br. Františka Juračky z Holic upomínají na příjemně a užitečně strávené společné dny. Příští setkání bude 19.-23. června 2013 v Německu, v Lutherově Wittenbergu a v roce 2014 v květnu ve Varšavě. Společenství je otevřeno i pro další zájemkyně (především laičky) z naší církve.

Alena Naimanová

LADISLAV KOPAL A VOJENSKÁ DUCHOVNÍ SLUŽBA NAŠÍ CÍRKVE 2

Dokončení z minulého čísla
Od září do prosince 1929 Ladislav Kopal krátce působil jako katecheta československého náboženství v Kolíně, aby byl k 1. prosinci 1929 jmenován v hodnosti nadporučíka (šlo o

nejnižší hodnost) vojenským duchovním správcem pro naši církev. Ta tak de facto získala svého prvního vojenského duchovního, protože bratr Jakl tuto funkci do té doby zastával jako dočasně aktivovaný důstojník ve výslužbě, kterému vojenská správa pouze dorovnávala výslužné do výše platu. Navíc naši duchovní neměli vlastní statut, nýbrž společný s římskokatolickým duchovenstvem, čímž nebyl bratr Kopal jmenován v hodnosti, která by početně naší církvi náležela.

Pod pravomoc naší vojenské duchovní správy a potažmo tedy i jejího přednosty L. Kopala nespadała pouze duchovní péče o vojenské osoby v aktivní službě a jejich rodinné příslušníky, ale i zajišťování náboženských úkonů pro civilní zaměstnance v armádě nebo pro civilisty nacházející se ve vojenských ústavech (studenti, učitelé), nemocnicích či na ošetřovných. K tomu přináleželo ještě vedení vojenských matrik, zajišťování úředních hodin v kanceláři vojenské duchovní správy nebo četná přednášková činnost u vojenských posádek. Vojenské bohoslužby bratr Kopal konal v pražském chrámu sv. Mikuláše na Starém Městě, kde sloužil od roku 1930 jako farář František Hoffer. Na přelomu třicátých a čtyř-

cátých let se oba tito naši dlouholetí duchovní setkávali také na půdě Jednoty duchovenstva, jejímž byl L. Kopal od roku 1934 předsedou a Fr. Hoffer v letech 1939–1940 jednatelem.

Do druhé poloviny třicátých let vstoupila naše vojenská duchovní správa poměrně konsolidovaná s dostatečným počtem důstojníků v záloze (48). Ladislav Kopal jako přednosta československé skupiny při MNO zastával vojenskou duchovní správu v oblasti I. a II. sboru (Praha a Čechy) kromě obvodu posádkového velitelství v Terezíně a Litoměřicích, kde působila od 1. dubna 1937 výpomocná vojenská duchovní správa. Na našeho jednoho vojenského duchovního v té době připadalo 5296 příslušníků církve, což bylo o téměř tisíc příslušníků více v porovnání s římskokatolickými duchovními a o dva tisíce více v porovnání s evangelíky. Proto ústřední rada usilovala a jednala s MNO o navýšení počtu vojenských duchovních. Probíhající proces systematizace však ukončila okupace nacistickým Německem. Postupně docházelo k rušení výpomocných duchovních správ a k 31. červenci 1939 byla samostatná vojenská duchovní služba ukončena zcela.

Dokončení na str. 3

HUSOVOU VÝZVOU JE MRAVNÍ ČISTOTA

Ekumenickou bohoslužbu Církve československé husitské k Husově počtě v Betlémské kapli 6. července jménem Ekumenické komise k Husovu jubileu oslovil biskup Msgr. František Radkovský.

Nastínil její směřování k jubileu roku 2015. Teologické priority Církve československé husitské k jubilejnímu roku nastínil prof. dr. Zdeněk Kučera, jenž má účast na aktivitách od jejich počátku.

Náboženskou a církevní situaci v České republice charakterizuje modlitební účast představitelů sesterských církví na bohoslužbě, z Římskokatolické církve biskupa Msgr. Františka Radkovského a přítomnost kardinála Miloslava Vlka. Navazují na srdečné vztahy představitelů naší církve s kardinálem Františkem Tomáškem a jeho spolupracovníky v čase útlaku náboženství.

Sametová revoluce r. 1989 umožnila prohlásit plody společného teologického poznání: došlo k ujednání o uznávání křtu mezi katolíky a husity a analogicky s Českobratrskou církví evangelickou. Tento průlom otevřel cestu ke společným modlitbám, zejména modlitbě Páně a k četbě a studiu Bible.

Společné poznávání pokročilo bádáním k osobnosti a dílu Mistra Jana Husa, jež v zájmu hojení starých ran a hledění vpřed inicioval Jan Pavel II. při své první návštěvě Československa. K němu přispěla práce vědců – historiků, juristů, pedagogů – a teologů různých disciplín v r. 1993 v Bayreuthu na sympoziu „Jan Hus mezi epochami, národy a konfesemi“. Jeho spolupředatelem byla Husitská teologická fakulta Univerzity Karlovy.

S osobností kardinála Miloslava

Vlka je spojena činnost arcibiskupské komise k osobnosti a dílu Mistra Jana Husa, jež se rozvíjela v dialogické ekumenické spolupráci. Ta vyvrcholila symposiem na Lateránské univerzitě v Římě o adventu r. 1999 za přítomnosti prezidenta České republiky Václava Havla. Účastníci byli pozváni ad limina apostolorum, k apoštolským prahům. Ve Vatikánu papež Jan Pavel II. přijal účastníky. Hus má své místo mezi reformátory církve; byla to jeho mravní odvaha tváří v tvář protivenství a smrti, co z něho učinilo postavu zvlášť významnou, což se ukázalo v průběhu staletí. Výrok tvoří práh, od něhož se rozvíjí další ekumenické teologické poznávání. Co znamená setrvat v pravdě, věděl Jan Pavel II.: jeho nezastrašil na něj spáchaný atentát.

Dokončení na str. 3

Budeme je milovat nebo nenávidět?

Už jste někdy četli homosexuální výzvu? V posledních letech se tyhle nabídky dokonce nezakrytě objevují v některých inzertních novinách. Co si o tom myslíte? Co si má vlastně křesťan myslet o homosexuálech? V řadě církví převažuje názor, že jsou to zatvrzelí a vyšinutí úchyláci, kterým je třeba se vyhnout za každou cenu. Také Bůh označuje homosexuální styk za hrubou úchylku, a co víc, považuje takový čin za hřích (3. kniha Mojžíšova 18,22). Zdálo by se, že není co řešit...

Jenže Bůh nepoužívá tuhle lidskou logiku a nikoho jen tak „neodepíše“. Sice nenávidí homosexuální hřích, ale je ochoten každému hříšníkovi odpustit, jestliže se k němu vrátí. Nevěříte? Je to pravda. Pokud čteme pozorně v 1. Listu apoštola Pavla Římanům a po prvních větách se zkusíme po římské silnici projít ještě kousek dál, tak objevíme dobře známá slova: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.“ To platí přece i pro homosexuály! Ty jsi zhřešil, já jsem zhřešil a zhřešili také homosexuálové. Ale Bůh je miluje zrovna tak, jako miluje mě i tebe. A ještě něco. Boží přikázání, že máme milovat bližního jako sebe, neobsahuje žádnou závorku, do které bychom s radostí podle své potřeby mohli vecpat ty, kteří něčím vadí (homosexuály, rockery, pankáče, ale třeba i Romy, Vietnamce, Ukrajince...) Přestože máme často výhrady k jejich chování nebo dokonce nenávidíme jejich hřích, stále je můžeme milovat láskou, kterou dává jedině Bůh. Bible svědčí o tom, že Pán Ježíš miloval hříšné lidi. I my bychom je měli milovat, dívat se na ně jako na Boží stvoření bez ohledu na povahu jejich hříchů, chceme-li je přivést ke Kristu.

Z knihy Milí posluchači: Slovo nejen na neděli
Erwin Kukuczka

Z kazatelského plánu**10. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU**

Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se.

ŽALM 34,2-3

První čtení: Exodus 16,2-4.9-15

Tužby:

2. Abychom slovo Boží za pokrm pro duši přijímali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom v našem křesťanském povolání vytrvali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Věčný Bože, ve své lásce nám předkládáš dobré dary, my si je s díky rozdělujeme a jsme jimi nasyceni. Naplň nás a všechny potřebné pravým životem, který přichází jedině od tebe! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Efezským 4,1-7.11-16

Evangelium: Jan 6,26-35

Verš k obětování: Žalm 70,5

Verš k požehnání: Matouš 4,4

Modlitba k požehnání:

Milostiplný Bože, dal jsi nám podíl na tajemství těla a krve Kristovy. Dej, ať všichni, kdo okusili chléb života a kalich spásy, žijí s tebou navěky! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 22, 24, 65, 112, 113, 129, 157, 169

**Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ
ZE SMRTI K ŽIVOTU**

67

Vzkříšení dcery Jairovy

VZKŘÍŠENÍ DCERY JAIROVY
(Matouš 9,18-19.23-26; Marek 5,21-24.35-43; Lukáš 8,40-42.49-56)

VÝKLAD MATOUŠOVY VERZE
William Barclay: *The Daily Study Bible, The Gospel of Matthew*, Volume 1, The Saint Andrew Press Edinburgh, 1. ed. 1956, revised ed. 1975, reprint 1977, 1979, 1982, 1983, 1985, 1986.

Matouš vypravuje tento příběh mnohem stručněji než ostatní evangelisté. Pokud chceme znát jeho další detaily, musíme jej číst u Marka a u Lukáše. Tam se dozvíme, že jméno představeného bylo Jairos a že byl představeným synagogy.

Představený synagogy byl osobou velmi důležitou. Byl vybrán ze starších. Nebyl to ani učitel ani kazatel. Pečoval o vnější pořádek při veřejné bohoslužbě a dohlížel na věci syna-

gogy vůbec. On určoval ty, kdo měli číst a modlit se při bohoslužbě a zval ty, kdo měli kázat. Jeho povinností bylo dohlížet, aby se v synagoze nedělo nic nepatřičného. A pod jeho dohledem byla i péče o budovu synagogy. Veškerá praktická správa synagogy byla v jeho rukou.

Je jasné, že takový člověk mohl přijít za Ježíšem jen v nejvyšší nouzi. Byl jedním z těch přísně pravověrných Židů, kteří považovali Ježíše za nebezpečného heretika. V zoufalství se obrátil na Ježíše jen proto, že všechny ostatní možnosti selhaly. Ježíš mu klidně mohl říci: „Když se ti všechno dařilo, chtěl jsi mě zabít. Teď, když je ti zle, prosíš mě o pomoc.“ A Ježíš mohl klidně odmítnout. Ale Ježíš v něm viděl člověka, který ho potřeboval, a jeho jedinou touhou bylo pomáhat. Ježíš neznal pýchu, která je uražená a neodpouští. A tak Ježíš šel s předsta-

veným synagogy do jeho domu. Tam našel scénu plnou divného zmatku. Židé vysoko cenili povinnost oplakávat mrtvého. „Kdokoli zanedbá truchlení nad smrtí moudrého člověka, zaslouží si, aby byl upálen zaživa.“ Existovaly tři typické způsoby, jak truchlit v židovském domě smutku. Bylo to trhání šatů. Existovalo nejméně 39 různých pravidel a předpisů, jak se mají šaty trhat. Roztržení se mělo dělat ve stoje. Oblečení se mělo roztrhnout směrem k srdci, aby byla kůže vystavena na odív. Pro otce a matku měla jít trhlina přes srdce, pro ostatní na pravé straně oděvu. Trhlina musela být dost velká, aby se do ní mohlo vsunout zápěstí. Po sedm dní musela být ponechána otevřená. Po dalších třicet dní musela být volně setehována tak, aby ji bylo stále vidět.

Překlad: Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Upozorňujeme zájemce o téma EVANGELIZACE na dvě útlé brožury, jejichž autorkou je JIŘINA KUBÍKOVÁ:

* přednáška „EVANGELIZACE V PRVOTNÍ CÍRKVI“,
1. vyd. ECM Praha 1993 + dotisk, cena do 10 Kč

* „PRVNÍ EVANGELISTÉ A METODY JEJICH PŮSOBENÍ“,
1 vyd. ECM Praha 1994 + dotisk, cena do 30 Kč.

Obě publikace lze zakoupit v Evangelické církvi metodistické, Ječná 19, 120 00 Praha 2 a od května jsou k dostání také v naší prodejně Blahoslav v Praze-Dejvicích.

Nad Písmem**VÍME, ZA KÝM JDEME?**

J 6,26-35

Při četbě Janova evangelia před námi vystává zvláštní obraz: Ježíše neprovázejí jen jeho učedníci, ale až do chvíle, kdy přijímá svůj kříž, ho doprovází zástup. To je i výchozí situace perikopy, nad kterou se dnes máme zamyslet. Mnozí hledají, ale koho vlastně? Neváhají podstoupit námahu cesty, dokonce se plavit na člunech na druhý břeh jezera, ale vědí, za kým jdou? Prožili zkušenost nasycení chleby. Stalo se cosi mimořádného a ti, kdo byli účastní zázraku, jsou okouzleni.

Zdá se, z vnějšího pohledu, že přichází prorok, který splní všechna přání, ta přání, která ovládají duši zástupů. Uzdravuje a nasycuje. Jeho činy jako by odpovídaly na touhy každého z nás – mít dostatek a nestrádat. Možná by se to dalo vyjádřit jednou větou: žít v ideálním společenství. Jistě, biblický Izrael neočekával čas dokonalosti bezbožně a duchaprázdňe. Ručitelem zaslíbené budoucnosti měl být sám Bůh a vládnout měl Zákon. Ale tato budoucnost měla přicházet skrze moc. Moc sice mesiášskou, vznešenou, jenomže až příliš zevnější.

Ježíš hledající přijímá, ale jejich představy o cíli a smyslu cesty rozbíjí a ruší. Říká jim: „...hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtli jste se. Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ To jsou slova, která mohou osvobodit i nás.

Evangelium nepřináší a nehlásá společenskou utopii, vyhlášení blahobytu, ať už hmotného či duševního. Minulost a přítomnost byla a je poznamenána dobrem a zlem, a my jsme povoláni k tomu, abychom volili, často neobratně a bojácně, mezi prvním nebo druhým. Ani intelektuální schopnosti, ani pozemsky dobře zajištěná církev nás od této volby neuchrání. Může nás však provázet jistota vnitřního života. Právě o ní mluví evangelium, když ukazuje na Ježíše jako na viditelné a věčné zosobnění této jistoty.

Vnitřní život pramení – mnohdy – z jemné a ostýchavé víry, že každý z nás je volán k opravdovějšímu, „vyššímu“ prožívání svého neopakovatelného údělu, než je pouhé slepé přežívání. Dech tohoto niterného života nepodléhá rozpadu, má svůj vlastní čas – postrádáme slova pro jeho pojmenování, krásná metafora „chléb z nebe“ je nejuvýstižnější.

Touží po něčem takovém zástup? Můžeme o tom pochybovat. Tážou se Ježíše: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš?“ Na tom, že klademe otázky, není samo o sobě nic špatného. Každý, kdo chce naslouchat evangelium, by měl mít schopnost tázat se. Otázky zástupu jsou ale položeny obráceně, než by měly být: jejich směr je namířen „vně“, a ne k sobě, dovnitř.

Nejsme snad spřízněni se zástupem, který dostihl Ježíše v Kafarnaum? Nevoláme ke Kristu pořád totéž: „Co pro nás učiníš?“, „Kdy nás už konečně uzdravíš?“, „Kdy nás zajistíš?“ Co kdybychom se raději zeptali: „Jsem připraven na setkání s tebou, Pane?“ Odpověď nebude nikdy hotová a konečná, postačí, když bude upřímná. Živé a niterné souznění s Kristovým evangelium posvěcuje i obyčejná slova a pozvedá prostou, třeba i nedozrálou víru až na sám práh věčnosti.

Zdeněk Mertiš

**Pane Ježíši Kriste,
vyslechl jsi už tolik modliteb a proseb,
že by je nespočítal nikdo z lidí.
Znepokojení starostmi, zneklidnění úzkostmi,
pořád o něco žádáme.
A nakonec poznáme, že to, čeho jsme si cenili, ztělí.
To, čeho jsme se přidržovali, se rozpadne v nic.
Proto nám postačí prosba jediná: daruj nám prostotu srdce.
Ať dostaneme sílu odhodit chválu i příkoří,
odhodit vzestup i pád.
Co zůstane, bude radost, že jsi.
Amen**

LADISLAV KOPAL A VOJENSKÁ... 2

Dokončení ze str. 1
Cesta bratra faráře L. Kopala se tak během okupace musela ubírat jiným směrem. V září 1939 nastoupil jako profesor československého náboženství na reálném gymnáziu v Praze-Bubenči. Výrazně se zapojil do činnosti sociální práce, která organizovala pomoc pronásledovaným a postiženým rodinám, ošetrovatelskou a zdravotní službu v rodinách, pomoc uprchlíkům a letecky postiženým, ošetrovatelskou pomoc během povstání či pomoc vracejícím se vězňům. Obětává službu bratra faráře zejména během Pražského povstání byla oceněna nejen v rodině církevní, ale byl za ni po válce i opakovaně vyznamenán. Přestože po květnu 1945 trpěla sociální služba v církvi nedostatkem dobrovolníků, dokázala její vedení, zejména stále ještě předsedala Berta Míldová-Bílková, rozvinout okruh své činnosti o práci s mládeží, zavedena byla zvláštní péče o osamělé a nemocné matky s dětmi, byly budovány sociální ústavy. Na řadě z těchto aktivit přesahujících rozměr církve se osobně podílel i L. Kopal. Jeho dcera, dlouholetá farářka naší církve Dagmar Spáčilová při našem setkání například vzpomínala, jak s otcem celá rodina pomáhala při přestavbě zámku v Jablonném nad Vltavou, který v roce 1949 odkoupil diecézní svaz sociální práce, aby jej později přebudoval na domov pro seniory. V dubnu 1946 se oba předváleční vojenští duchovní vraci do činné služby v armádě. Ladislav Kopal byl v hodnosti majora přidělen k MNO. Přednostou československé skupiny se ovšem z popudu ústřední rady stal

Karel V. Vít, který během války působil u československých jednotek ve Francii a Velké Británii. Po jeho odchodu z armády se přednostenské funkce nakrátko ujal opět L. Kopal. Vzhledem k jeho poválečnému členství v Československé straně národně socialistické a vysokému věku však v čele československé skupiny dlouho nepobyl a v lednu 1949 byl v téměř sedmapadesáti letech v hodnosti podplukovníka penzionován. Úřad generálního vikáře pro brannou moc po něm převzal podplukovník Václav Janota (změna příjmení mu byla povolena 28. června 1948), který byl 16. května 1949 dokonce jako nekatolický farář pověřen vedením celého duchovního oddělení MNO, což se stalo vůbec poprvé za celou existenci československé vojenské duchovní služby. V této době ovšem již nešlo o plnohodnotnou duchovní službu, protože ta byla bezprostředně po únorovém komunistickém převratu postupně oklešťována a likvidována. Její existence se uzavřela na přelomu září a října 1950 a trvalo dalších čtyřicet let, nežli došlo k její obnově. Bratr farář Ladislav Kopal se v únoru 1949 po dlouhých letech vrátil do civilní duchovní služby a byl jmenován pomocným duchovním a následně farářem (od ledna 1950) náboženské obce v Praze-Dejvicích. V dejevickém Husově sboru sloužil více jak jedenáct let, aby v den svých devětašedesátých narozenin odešel na farářský odpočinek. Ani poté však nedokázal zcela opustit rodinu svých bratrů a pravidelně zajížděl do Břevnova, kde vypomáhal farářce Naděždě Kučerové-Kotkové s administrativou. I

při svých návštěvách u dcery ve Velké Bystřici se nejednou oblékl do taláru a sloužil nedělní bohoslužby. V roce 1969 L. Kopal s manželkou Ladislavou poděkovali v bystrickém sboru Bohu za padesát let společného života. Bohoslužby se slavnostním obřadem tehdy vykonali manželé Dagmar a Miroslav Spáčilovi. Dcera tak mohla poděkovat svým rodičům, že ji i přes počáteční rozmlouvání více neodrazovali od jejího životního přání – studovat teologii a stát se farářkou. Podplukovník vojenské duchovní služby, bratr farář Ladislav Kopal byl po vůli Pána života i smrti odvolán na věčnost 16. července 1975 ve věku třiaosmdesáti let. Rozloučení se konalo 23. července 1975 v přeplněné velké obřadní síni v Praze-Strašnicích. Obřad vedl patriarcha Miroslav Novák, pražský biskup Josef Kupka pronesl pohřební modlitby a farář Zdeněk Novák vydal svědectví o svém faráři a učiteli v dejevické náboženské obci. Přestože byla vojenská duchovní správa naší církve nejmladší a nejmenší složkou duchovní služby v československé armádě, nic jí to neubralo na významu. Naši vojenští duchovní včetně L. Kopala si v čase míru i války (Karel V. Vít) vydobyli své místo mezi vojáky, kterým skrze hlášané Písmo předávali nepomíjející křesťanské hodnoty a zároveň se jim stávali útočištěm při řešení osobních krizí a těžkostí. Usilovali o to, aby u každého vojáka bez rozdílu vyznání nebyl opomíjen duchovní rozměr jeho života. Za to jim i našemu Pánu patří náš dík.

Martin Jindra

První večeře Páně v Praze-Dejvicích v roce 1941 (vlevo vedle br. faráře je jeho dcera Dagmar).

Zlínský Zvěstník neboli Archivář šéfredaktorem

Když se mi počátkem června dostalo do ruky květnové číslo vikariátního Zvěstníku 2012 ze Zlína, zmocnila se mne nepřekonatelná chuť honem rychle napsat jenom docela malý příspěvek do příštího čísla. Abych aspoň svou rychlostí získala šanci dostat se mezi tak dobré autory, abych uviděla svá slova na dobrém papíře, s dobrou grafickou úpravou, a hlavně ve svazku neseném veskrze pozitivním duchem, vypovídajícím o docela výjimečném snažení skupinky bratří a sester.

Odpovědný redaktor bratr Sladkowski mne ve své zdvořilosti neodmítl, ale naznačil, že bych spíš mohla napsat do Českého zápasu – a jistě měl pravdu.

Zlínský Zvěstník vlastně tvoří něco jako most mezi pravidelnými periodiky (která málokdo schraňuje) a knižní produkcí. Ale od jednoho čísla k druhému uplyne dost vody, a nadto je jeho šíření přece jen lokálně omezeno, kdežto církevní týdeník obsáhne všechny regiony a diecéze. Takže jsem se chopila toho doporučení.

Zmínila jsem se o skupince. Zlínská náboženská obec a celý vikariát ovšem není nějaká malá hrstka věřících. Ale jak to bývá, v konfliktech osobních zájmů zpravidla vítězí akutní záležitosti, a také není každý nadán tzv. lehkým perem, i není divu, že se případné úkoly pro občasník, který vyjde „až jednou“, zpravidla odkládají. Dále jsem byla poučena, že má odpovědný redaktor sice několik přispěvatelů, na které se může spolehnout, ale jinak tvoří sám redakční radu, sám rozhoduje o technických a grafických otázkách, zprostředkovává styk s tiskárnou, a hlavně styk se sponzory. Je pozoruhodné, že se podařilo získat podporu statutárního města Zlína. Vedení magistrátu si zřejmě váží občanských iniciativ, ke kterým patří také jednotlivá církevní společenství. Patrně si uvědomuje, že vytvářejí se svými dobrovolnými pracovníky osvětové, sociální a kulturní podhoubí města, a nemusí je přitom řídit a kontrolovat žádný správní aparát. Zvěstník je parádní příklad produktu občanské společnosti, a příspěvek na něj je věru zasloužený.

Mgr. Sladkowski má svým povoláním archiváře takové zvláštní postavení na ose času. Zatímco my ostatní asi dobře činíme, když si připomínáme křesťanskou zásadu žít přítomností a budoucnost přenechat Pánu Bohu, musí takový archivář, snad ještě víc než „čistý historik“, neustále na té ose oscilovat sem a tam. Nalézat a odkrývat v minulých archiváliích to, co je významné pro dnešek, ale současně také pro své kolegy budoucí archiváře připravovat půdu, aby věděli, jaké to bylo dnes. Ze své profese vytěžil pro Zvěstník pěkný příspěvek z počátku naší církve na Zlínsku, a přitom pro své kolegy, kteří jednou přijdou po něm, připravil redigováním vikariátního občasníku materiál, se kterým se jim bude skvěle pracovat.

Rozčlenění Zvěstníku na tři tématické okruhy (Z vikariátu, Ze Zlína, Z hlav a srdcí) má trefné názvy a dobrou náplň.

U prvních dvou přímo smekám v údivu, co všechno se podařilo stihnout od června minulého roku, kdy byl uveden do služby stálého faráře bratr doktor Zdeněk Kovalčík, obdařený spoustou užitečných hřiven. Marně si lámu hlavu, co bych mohla kritizovat, aby byly moje ostatní výroky věrohodnější. Snad jediné bych uvítala, kdyby bratr Kovalčík odložil skromnost a nepsal o sobě v třetí osobě. Na druhé straně chápu, že se mu nechce psát „já“, „já...“ – ale diecéze mu patrně nezřídí funkční místo tiskové mluvčí, ba ani na částečný úvazek.

Nu a ten třetí oddíl, který si v úvodníku plným právem pochválil sám odpovědný šéfredaktor, ten obsahuje na malé ploše skvělé i moudré počtení. Bratr farář Juraj Dovala pěkně dotváří československou pospolitost, kterou máme v názvu. A že takový Zdeněk Svoboda daleko přesahuje regionální rámec, to víme všichni.

Tak jenom aby jemu i všem ostatním obětavým členům náboženské obce popřál Pán zdraví a elán. A ten příští – osmý – Zvěstník vůbec nemusí být lepší. Stačí, když bude stejně dobrý.

Pavla Váňová,
Brno

HUSOVOU VÝZVOU JE MRAVNÍ ČISTOTA

Dokončení ze str. 1
V současnosti různá gremia a církve hledají programy a výzvy pro Husovo jubileum roku 2015. To bude probíhat se zřetelem na výročí zasedání Kostnického koncilu 1414-1418. Objevuje se řada námětů teologických, vědeckých a uměleckých. Různí se podle hlediska, z jakého poznávajíci pozoruje osobnost Mistra Jana a její význam v dějinách. Iluzorní je názor o „objektivním poznání“ Husovy osobnosti a díla. Nutné je osvobodit se od ideologických stereotypů a předsudků a dosáhnout co nejprůměrnějšího náhledu na historický materiál; v každém stanovisku je však obsažen postoj pozorovatele. Svoboda a různost poznání patří k lidské přirozenosti. Odpovídající poznávání historické situace, jednání a názorů je nutným předpokladem, aby teologové položili otázku, oč v situaci, v názorech a postojích Husovi šlo. Tato teologická otázka je zaměřena na naše vnitřní pochopení Husova ethosu a touhy podřídit se Boží pravdě. Naplnění lidského údělu nezáleží jen v intelektuálním poznání, nýbrž v oběti práce a života, dokonce tváří v tvář smrti. Cesta za Boží pravdou osvobozuje k lásce mezi konfesemi i národy. V přítomnosti mnozí hovoří o krizi hospodářské, politické, morální a

jejím překonání. Programy překonání mohou být pro různé oblasti různé – jeden recept neexistuje. Nicméně základem jakéhokoli plánování budoucnosti je vyšší mravnost, morální integrita osobnosti a ochota k oběti. K tomu můžeme jako křesťané různých konfesí a

národů spolu působit jen vlastní mravní čistotou. Tak vidíme cestu, po níž bychom se chtěli jako církev a její Husovský výbor v ekumeně i s lidmi dobré vůle k Husovu jubileu ubírat.

Zdeněk Kučera

JAK DÁL V CÍRKVI PO...

Dokončení ze str. 1
dou zavázány investovat v souladu s církví /církevním zastupitelstvem/ přijatými principy. Roční zisk bude rozdělován na financování úbytku příspěvku státu od 4. roku zavedení účinnosti zákona a zároveň bude část ročního zisku uschována k reinvestování pro 31. rok života církve od účinnosti zákona.

B) Finanční prostředky na platy duchovních doporučuje komise rozdělit na jednotlivé diecéze na základě počtu duchovních a kazatelů. Čtvrtý rok od zahájení účinnosti zákona dojde z investičního zisku k doplnění finančních prostředků na platy duchovních. Každý rok bude tato částka zvyšována v souvislosti se snižováním příspěvku od státu.

Úkoly pro diecéze:

1. Vytipování vhodných nemovitostí ve vlastnictví církve na investice do vlastního majetku (problém – právní subjektivita NO – nutno dohodnout poměr zisku pro NO, diecézi a celek církve)
2. Personální a materiální audit (zvážit potřebnost objektů nebo nemovitostí v havarijním stavu)
3. Zvážit restrukturalizaci náboženských obcí a středisek (nutno zachovat dostupnost duchovní služby pro široké vrstvy obyvatelstva, avšak zároveň zvážit existenci malých náboženských obcí jako samostatných právních subjektů)

Přijato konsenzuálním rozhodnutím zúčastněnými členy komise!

V Praze, dne 19. 5. 2012

David Tonzar
biskup a předseda komise

ZPRÁVY

Vzpomínka

V upřímné úctě si připomeneme 9. srpna 2012 nedožitě 100. narozeniny našeho tatínka a dědečka, bratra faráře Josefa Kamana. V duchovenské službě působil v Brně, ve Žďáře nad Sázavou a dlouhá léta v Kuřimě u Brna. Kuřimská modlitebna Dr. K. Farského, slavnostně otevřená 7. 7. 1968, je odrazem i jeho úsilí a nadšení. Na nelehké zabezpečení stavby věnoval spolu s manželkou a s dalšími farníky všechny svůj volný čas a zdraví. Děkujeme za modlitby a vzpomínky na něho.

V bratrské a sesterské lásce
rodina Kamanova

3 Soboty v Dobrušce

Letní festival alternativního divadla pořádaný v Dobrušce na zahradě za Husovým sborem ve své druhé části 11. srpna nabídne od 11 hodin workshop výtvarnice a performerky Lenky Klodové a od 18 hodin představení básníka Petra Váši.

(eo)

Výstava v synagoze

Zájemce o novodobou židovskou historii zve Židovské muzeum k návštěvě Jubilejní synagogy v pražské Jeruzalémské ulici. Tato synagoga, postavená na počátku 20. století ve slohu spojujícím secesní sloh s maurskými prvky, nabízí nyní návštěvníkům nejen nevšední pohled na neobvyklý interiér, ale také zajímavou expozici mapující život pražské židovské obce v těžkých obdobích, která přinesla druhá polovina dvacátého století. Jubilejní synagoga je otevřena denně od dubna do října od 11 do 17 h s výjimkou sobot a židovských svátků.

(red)

Výběrové řízení

Ústřední rada vyhlašuje výběrové řízení na funkci tajemníka ústřední rady.

Požadavky:

- * VŠ vzdělání právní nebo teologické
- * Členství v CČSH
- * Znalost angličtiny nebo němčiny
- * Praxe ve službě v Církvi československé husitské

Příhlašky se strukturovaným životopisem zasílejte do 15. srpna 2012 na adresu:

Ústřední rada CČSH,
Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6,
e-mail: ustredni.rada@cesh.cz

Fotografie ze Svaté země

Oznamujeme, že v nakladatelství Akademie právě vyšla kniha manželů Cudlínových s názvem Osmdesát sedm magických míst Svaté země. Dokumentární snímky Karla Cudlína vznikají většinou na cestách, kromě Ukrajiny jezdí pravidelně a rád do Izraele, do země, o které sám říká, že je skvělá tím, jak se v ní dá cestovat v čase. Relativně malé území obývají ortodoxní Židé, komunity žijící současným životem, národnostní skupiny z Jemenu, Etiopie nebo z bývalého Sovětského svazu. Vedle sebe žijí Židé společně s křesťany a muslimy. Karel Cudlín nehledá bídu ani ošklivost, ani globální univerzální vzhled nákupních center, ale tradiční mezilidské vztahy, dokumentuje prostředí lidky mu blízké, kde má příležitost potkávat zajímavé lidi a zajímavá místa. A z těch v Izraeli, která v něm buď zanechala krásné vzpomínky, nebo která mají své kouzlo, prastarou náboženskou minulost, vybírá do této knihy právě 87. Textem po biblické krajině Izraele i jeho současném životě provází Eva Cudlínová.

Doporučená prodejní cena: 365,- Kč. Na www.academiknihy.cz můžete nakoupit knihu se slevou 20 %.

(red)

Adra slaví 20 let

Přijďte si prohlédnout výstavu mapující dvacet let fungování humanitární organizace Církve adventistů sedmého dne ADRA. Výstava bude do podzimu 2013 putovat po třiceti místech České republiky.

Do konce srpna si ji veřejnost může prohlédnout v budově ČSOB, Na Poříčí 24, Praha 1.

Výstava je složena z fotografií, zachycujících klíčové události působení české pobočky organizace ADRA - od dopravy materiální pomoci do zemí bývalé Jugoslávie v čase občanské války, přes pomoc obklíčenému Sarajevu, stavbu domů pro uprchlíky v bosenském Tešanj, humanitární pomoc Mongolsku postiženému zimou, povodně v České republice v roce 1997 a 2002, otevření Azylového domu v Novém Jičíně, zemětřesení v Turecku v roce 1999, rozsáhlou pomoc po tsunami v Asii, založení prvního dobrovolnického centra v ČR, počátky zdravotnického zařízení v Itibu v Keni, zemětřesení na Haiti a v Japonsku atd.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 6. 8. – 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Pragae Chorus,
diriguje: M. Němcová

* 7. 8. – 17 hodin
Bach, Franck, Bizet
I. Slavíková - mezzosoprán,
B. Rabas - varhany

* 8. 8. – 17 hodin
Pachelbel, Bach, Franck,
Buxtehude

J. Prokop - varhany,
M. Laštovka - trubka

* 9. 8. – 17 hodin
Bach, Vivaldi, Dvořák
ADAMUS TRIO,

J. Adamus - hoboje,
J. Adamusová - housle,
K. Novotná - čembalo

* 10. 8. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
V. Trojanová - varhany,

R. Kyrálová - mezzosoprán,
T. Kyrál - lesní roh

* 10. 8. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart

Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle

* 11. 8. – 17 hodin
Vivaldi, Schubert, Albinoni

B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka

* 11. 8. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart

Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle

* 12. 8. – 17 hodin
Haydn, Mozart, Beethoven

STRING TRIO PRAGA,
Šafaříková - housle,

Z. Pešková - viola,
V. Krasnická - violoncello

* 12. 8. – 20 hodin
Dvořák, Vivaldi, Ravel,
Charpentier

New Prague Radio Symphony
Collegium,

M. Zvolánek - trubka

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Já jsem chléb života

Pro získání tajenky vypisujte z první tabulky písmena v pořadí daném čísly ve druhé tabulce.

I	Ě	Á	O	K	H	M	Z
B	T	D	Í	N	P	L	E
E	A	Ř	N	CH	D	E	D
O	Ě	V	N	U	K	T	E
9	31	11	29	4	25	16	12
21	1	23	13	19	7	26	24
15	27	8	17	10	28	2	5
6	18	30	3	22	14	32	20

(Řešení z minulého čísla: Znamení.)

Jana Krajčříková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

ZEKUMENY

V GDAŇSKU ODHALILI SOUSOŠÍ

JANA PAVLA II. A RONALDA REAGANA

Sousoší bývalého papeže Jana Pavla II. a někdejšího prezidenta USA Ronalda Reagana bylo 14. července odhaleno v severopolském přístavu Gdaňsk. Památník je projevem vděčnosti oběma osobnostem, které podle přesvědčení mnoha Poláků nejvíc přispěly k pádu komunistického režimu v zemi.

Socha byla umístěna do města, v němž se v 80. letech minulého století zrodilo nezávislé odborové hnutí Solidarita. Odhalení se zúčastnilo na 120 jeho bývalých aktivistů, z nichž mnozí byli před 30 lety za svůj podíl na organizaci protivládních protestů vězněni. Bronzové sousoší se nachází ve čtvrti Przymorze nedaleko parku nazvaného Reaganovým jménem. Americký prezident i polský papež jsou v mírně nadživotní velikosti, předobrazem jejich ztvárnění byla fotografie americké agentury AP z roku 1987. Obrázek, na němž oba muži kráčí v přátelském rozhovoru, byl pořízen v Miami při papežově návštěvě v USA. Reagan a Jan Pavel II. se poprvé setkali v roce 1982 ve Vatikánu. V červnu 1987 se uskutečnila historická papežova návštěva Gdaňska a o tři měsíce později navštívila hlava Římskokatolické církve Spojené státy.

podle ČTK

EPISKOPÁLNÍ CÍRKEV V USA PŘIJALA RITUÁL

PRO SVAZKY HOMOSEXUÁLŮ, ZDŮRAZNILA, ŽE SE LIŠÍ OD SVATBY

Americká episkopální církev, která je odnoží anglikánské komunity, schválila liturgii pro posvěcení svazků osob stejného pohlaví. Církev, která má přes dva miliony vyznavačů, se tak stala největší americkou náboženskou komunitou, která podobný rituál schválila. Představitel církve nicméně podle serveru BBC News zdůrazňuje, že ceremoniál není svatba.

Episkopální církev označuje rituál za "stvrzení a posvěcení celoživotního závazku". Homosexuálové, kteří se rozhodnou svazek uzavřít, si při rituálu vymění prstýnky a zaváží se žít spolu. Ceremoniál také provázají modlitby vybrané právě pro tento účel.

Pro vytvoření zvláštní liturgie pro svazky homosexuálů se na sjezdu episkopální církve v Indianapolis vyslovilo 80 procent přítomných biskupů. Zástupci církve ale zdůraznili, že nový ceremoniál není totožný se svatbou. Za tu církev nadále označuje pouze svazek muže a ženy. Představitel církve se také dohodl na vytvoření takzvané výhrady svědomí. Mohou ji uplatnit biskupové, kteří se uzavíráním svazků osob stejného pohlaví nesouhlasí. Na území jejich diecézí se pak nyní schválený rituál provozovat nebude a biskupům za to nebude hrozit žádná sankce. Episkopální církev už v minulosti prosula svým liberálnějším přístupem k homosexuálům. V roce 2003 vyvolala velkou pozornost tím, když vysvětlila prvního biskupa mezi anglikánskými církvemi, který se otevřeně hlásí k homosexualitě. Episkopální církev patří k širokému spektru protestantské odnože křesťanství. Ve Spojených státech má přes dva miliony vyznavačů, jejich počet však již řadu let klesá a průměrný věk se výrazně zvyšuje.

podle ČTK

VE VYSOKÉM MÝTĚ BYLA ZNOVUODHALENA

PAMĚTNÍ DESKA MISTRA JANA HUSA

Znovuodhalení pamětní desky věnované M. J. Husovi proběhlo 6. července v parčíku naproti vysokomýtské modlitebně Českobratrské církve evangelické. Původní bronzová deska byla v minulosti odcizena, proto byla její věrná kopie z dílny Oldřicha Hejtmánka vyrobena formou práškové metalurgie. Akce se mimo jiné zúčastnili senátor Petr Šilar, senior Chrudimského seniorátu ČCE Miloš Hübner a starosta Vysokého Mýta Miloslav Soušek.

Při odhalení desky místní farář Církve československé husitské Jiří Plhák rozsáhle citoval z projevu známého filosofa Karla Kosika, ve kterém naráží na Husův dopis z vězení z roku 1415 vztahující se k rozumu a svědomí. V textu jde obrazně o toto: jménem koncilu a v zastoupení koncilu nabízí teolog Husovi alternativu – jestliže přizná koncilu, že má jen jedno oko, třebaže ví, že má oči dvě, bude mu nejen všechno odpuštěno, ale bude mu také všechno dovoleno... bude žít. Tuto falešnou alternativu nabuřelé moci Hus odmítá. Odmítá se podřídit tzv. význačné autoritě té doby, svědomí mu to nedovolí. Přestože ví, jaký osud ho čeká... „Jsou to myšlenky, které v současné době nabývají znovu na význam,“ řekl senátor Šilar a dodal: „Svědomí, jak vidíme, v lidském jednání stále častěji ustupuje do pozadí. Ovšem rozum bez svědomí je silně deformován a takzvané „rozumné“ činy již s rozumem nemají nic společného a vedou k nevratným ztrátám. Potlačené svědomí totiž nemizí, ale projevuje se svědomím špatným, ze kterého na povrch proniká nevěřivost, podezřívavost a násilí. Člověk bez svědomí si rozum dlouho nezachová. Morálně klesá a stává se závislým jen a jen na osobním kalkulu.“

Vzpomínku na upálení církevního reformátora si připomínají hlavně členové Církve československé husitské, evangelici a protestanti. Papež Jan Pavel II. se sice v roce 1999 omluvil za jeho krutou smrt, úplnou rehabilitaci to ovšem neznamená. Římskokatolická církev dodnes považuje některé Husovy názory za mylné.

upraveno podle Křesťan dnes

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.

Číslo účtu: 43-3856220207/0100